

ללא מוצא

מחזה מאת: איציק אלוני

© כל הזכויות שמורות

טל : 03-5225458

מייל: aloni-i@bezeqint.net

הדמות: זקן

המקום: רחוב. ספסל, עמוד תאורה. למעלה, מזרוע עמוד התאורה תלויה נעל של תינוק. הנעל קשורה לחבל דק, הקשור מצדו השני לקצה התחתון של העמוד.

הזמן: לקראת ערב, עדיין אור יום, חם. איש זקן נכנס לבמה בלבוש הדור, נראה כתועה בדרכו, מסתכל מסביב מחפש כתובת, לא מוצא. הוא מוציא מטפחת ומנגב את הזיעה. מחפש את מי לשאול.

זקן: (לעצמו) בוא נראה איזה רחוב זה?
אין שם לרחוב?
אבל זה רחוב, למה אין שם? (מסתכל מסביב לעמוד) אין...

(לאחר זמן מה, רואה (מדמיין) שאיש כבן 40 עובר אותו)

סליחה... היי, אתה! כן, כן אתה, אתה גר כאן בסביבה?...
איזה רחוב זה?

(פאזזה עוקב אחרי דיבורו של האיש)

למה אין שם לרחוב? אולי אתה יודע איפה זה רחוב קצילנסקי... קצליקנסקי...
לא כצנלסון. אותו הייתי זוכר. קצ-ל-סי-נקי! קצילנסקי...
לא יודע?...
אהה, אתה חושב שאין רחוב כזה בסביבה...

(מתעקש) למה אתה אומר שאין? הייתי שם פעם! ויש!

אתה רואה?... נהייתי כמו עיוור. אני כמו סמרטוט רצפה שלא רואה את הרצפה.
(כממתיק סוד) אתה יודע מה זה ללכת ככה ולא למצוא את ה-לאן?...)

(הולך ליד עמוד התאורה בגעגועים לאשתו) איך שאני מתגעגע לאשתי...

(לבחור) אהבתי אותה... היא הייתה כמו פנס דולק שמאיר את היום ואת
החושך... לא כמו הפנס הזה, היא תמיד הייתה דולקת וזוהרת...

(בהחלטיות לבחור) כן, גם לנו הזקנים היו אהבות...

(מתפלא) אולי עוד יהיו?...)

לא! בעצם אני לא רציתי להתחיל במערכת יחסים אחרת... מספיק שקלרה אשתי
שמורה לי היטב בזיכרון.

(פונה למישהו בקהל) תאמין לי, אם האישה מתה, גם הבעל צריך למות איתה, מי
צריך את כאב הלב של ה-לבד?

(מסתובב ולא רואה את האיש, בחרדה קלה)

איפה אתה?!

(מגלה שהבחור במקום אחר)

אה, הנה אתה... עברת מקום, (מצחקק) חמקת בשקט כמו חתול...

מאז שאשתי הלכה לעולמה, אני רק סובל...

אני אומר לך, צריכים לתת זריקה ולגמור את כל העסק, חבל על הזמן. אני לא

רואה כל כך טוב, אבל את הסבל אני רואה דווקא טוב מאוד, וגם כל המחלות

מתחילות לתקוף בבת אחת...

(פונה לאשתו) אני בדרך אלייך והלוואי שמהר. תגידי להם שם למעלה להזדרז.

אני בטוח שיש לך שם פרוטקציה, כמו שאצלנו כאן יש הרבה מצליחנים רק

בזכות פרוטקציה. תפעילי אותה ואל תהססי, למעני?...)

(מסמן לבחור להתקרב אליו ומניח את זרועו על כתפו של הבחור כמשענת)

(לבחור) אתה נראה לי בחור טוב, (כממתיק סוד) תשמע לכמה עצות קטנות של

החיים. אל תדאג, הן לא ארוכות ולא מעייפות... רק כמה טיפים.

(מסתכל על הבחור ומצחק) אתה חושב שאתה יודע, אבל אתה לא יודע...
תשמע ממני, חשוב מאוד! שלא תנסה לשכוח את הזיכרונות הישנים, גם אם הם
רעים וכואבים.

כשאתה מחזיק בזיכרונות הזיכרונות מחזיקים אותך, והחיים ממשיכים הלאה.
בחיים שום דבר אינו קבוע, אל תישאר נעול בעבר ואל תחשוב על מה יהיה.
במשחק החיים יש תן וקח, אתה מבין?...

(מוריד את זרועו מעל הבחור) סליחה סליחה... אמרו לי שיש לי יד כבדה.
אתה בטוח שאתה לא יודע איפה זה קצ'לנסקי?...

(מופתע) מה, לא אמרתי שאני מחפש רופא עיניים? ...
נו, אתה רואה? עכשיו גם השכל הלך פקאקט (או קאקן)...

בן כמה אתה?

אתה עוד צעיר, אני פי-שניים ממך.

(מסמן בכף ידו, לפי הוראותיו של הבחור) ימינה, ימינה, ימינה... ואין שמאלה?

(עוצר לרגע וחושב. לעצמו) איך זה יכול להיות רק ימינה. (כועס) ככה בונים
רחובות?! רק ימינה? (קורא לבחור) בוא הנה, לא יכול להיות שאין שמאלה!

(מנסה להרגיע את עצמו ומגמגם) אנ, אנ, אנ אל אל אל תכעס עלי, בפעם
שעברה היה גם שמאלה...

לאן אתה הולך?!

(קורא אחריו) רק ימינה כל הזמן...

(ממהר ומתקרב לבחור) אתה אומר שזה קל? אני מאמין לך...

תודה לך בחור צעיר. תאמין לי, אני לא אשם. לחיות ככה, זה יותר מדי.

בום! פתאום אתה לבד. אתה מקבל נוק-אווט...

(בקול חנוק) אני מתגעגע לקלרה אַשתי...

(כחולם) כמה יפה הייתה... כמה יפה הייתה...

(כמי שמתעורר מחלומו)

ימינה, ימינה, ימינה, ימינה.

(מתפלא) לא ארבע ימינה? שלוש ימינה ואין שמאלה? רק ימינה, זה קל...

(הולך ממנו צעד) רגע, והכניסה לרופא גם ימינה?...

(זועם) למה אתה אומר שאין שמאל, אם יש שמאלה בכניסה לרופא?!

ימינה, ימינה, ימינה ושמאלה... למה רצית להחזיר אותי בחזרה לכאן?...

(בעצב) אתה רוצה לשגע אותי? אתה רוצה להוסיף לי גם שיגעון?

(פונה לקהל)

הוא רוצה לעזור... (מצחקק) הבת שלי לא רוצה לעזור לי. גם הבן לא רוצה, לא

צריך טובות. אני לא רוצה להיות נטל על אף אחד. עוד מאז שהייתי בגילך

אמרתי לאשתי: "כשבן אדם הולך להיות נטל, צריך לתת אישור לרופא להפסיק

לו את הפומפה". הילדים צודקים, בשביל מה לעזור?! יש להם את הצרות

שלהם! מה שצריך, לחוקק חוק בכנסת. בשביל מה לסבול?

זריקה, ושלוש על ישראל... (רואה שהבחור מתחיל ללכת ממנו)

(כועס) רגע! תירגע, עוד לא סיימתי, לאן אתה ממהר כל הזמן. מה שאני רוצה

להגיד לך זה, שבית אבות זה בלוף. אתם יודע מה זה בלוף?

(לקהל) אתם אומרים בלב, כן, אבל אתם באמת לא מבינים מה זה בלוף...

אין טעם ללכת לבית אבות בגיל הזה.

(לבחור) אתה רק מגדיל את הצרות שלך, את המחלות שלך, את הדיכאונות

שלך.

(לכיוון הקהל) ומתחילים עם כדורים מכל הצבעים: כתומים, כחולים, צהובים,

לבנים, ירוקים, וגומרים בשחור...

(לבחור) טוב מה אני מדכא אותך, יש לך עוד זמן עד שתגיע לזה, לך לשלום...

אתה אומר ימינה, ימינה, ימינה ושמאלה... ואחר כך, איך אני חוזר...

תשמור על הבריאות שלך. להתראות... תודה שהקשבת לי...

(לעצמו) הייתה שיחה טובה. חבל שאין עם מי לנהל ככה שיחה כל יום.

(פונה לאשתו)

איך שאני מתגעגע אלייך...

(אנחה) אח... למה לא הלכתי לפניך למה? אצל כל החברים שלנו הגברים הלכו קודם והנשים מחזיקות מעמד היטב... ככה יש בזה היגיון... אבל להשאיר אותי ככה?...

בגלל הנטייה שלי להעמיק את הבדידות, לא נתתי לאחרים להתחבר אליי, כך יצא שהרחקתי את האנשים ממני.

(פתאום מחליט)

די, נמאס לי כבר מכל הרופאים והתרופות. זהו אני חוזר הביתה... (סורק את המקום במבטיו) מאיפה באתי.

(מדמיין שנכנס בחור צעיר)

היי... סליחה בחור יפה, איך יוצאים מפה לרחוב קלצ'ינסקי?...

(מסתכל על הבחור בוחן אותו, ומטה ראשו קלות ימינה ושמאלה)

למה אתה מענטז לי?...

סליחה, לא ראיתי קודם שאת בחורה, עכשיו אני רואה, רואה!..

(מרים את שתי ידיו לחזהו ומרים קלות את חזהו. תוך כדי דיבורו הוא מתקרב אליה ותוקע את ראשו קרוב לחזה)

עכשיו אני רואה אותם... אבל תדעי לך, שאני באמת, לא רואה טוב... וחבל. (מסתכל עליה בפנים ומאשר) את בהחלט בחורה.

(משפיל מבטו לחזה שוב וכאילו שואל את החזה) איפה זה רחוב קלצ'ינסקי? הם לא יודעים... (מרים ראשו אליה) משם הדרך חזרה תהיה...

מה מצחיק מה?! לא זכור לי שסיפרתי בדיחה... לאן את הולכת? בקושי הספקנו להכיר...

ראיתם דבר כזה? צחקה הִיָּהִי... והלכה.

הולך לשבת. מסתכל מסביב ומהנהן בראשו. (שתיקה)

רציתי רק לדבר, לשאול, לדעת איך להגיע מנקודה לנקודה, אסור?

(פונה לאשתו)

את רואה מה עושים לי בלעדייך? איתך זה לא היה קורה...

(אחרי שתיקה. פתאום קם ומזנק קדימה בריצה קלה, הוא פונה לאישה שעושה ג'וגינג)

סליחה, סליחה, רגע, רגע לאן את ממהרת?...

(רץ אחריה ומסביבה כמנסה לעצור אותה)

את מהסביבה?...

מה זה בערך?...

איזה רחוב זה?

מה השם?...

לאן הוא ממשיך?...

לשום מקום?... אין דבר כזה שום מקום... גם שום מקום הוא מקום!...

(עוצר, מתנשף) תגידי לי, איך אני יוצא מפה...

אה, לא חשבת על זה אף פעם...

אם כך, איפה זה רחוב קלצ'ינסקי?...

(מניד ראשו קלות בקצב קפיצותיה של הבחורה שרצה במקום)

תפסיקי רגע לקפץ במקום, אני לא מחפש קפולסקי, קפולסקי זה בית קפה ואני לא מחפש בית קפה.

אני מחפש את קלצ'ינסקי... קפלצ'קי...

לא קפלן! קפלצ'סקון.

(בכעס) תעצרי! את מקפיצה לי את העיניים...

(עוצר את תנועות ראשו) לא רוצה את כצנלסון!..

לא אמרתי שאני רוצה את רחוב ירמיהו... גם לא ישעיהו...

גם לא יונה הנביא. תגידי, מה את מוכרת לי רחובות? אני לא ברור?
את יודעת שאת פטפטנית!?

(כאן הוא מתחיל לדבר מהר. מחקה את קולה)

"תראה, לכצנלסון אתה הולך מכאן, לרחוב ירמיהו משם, לרחוב עצמאות אתה יכול ללכת מכאן או משם, בסוף כולם נפגשים ברחוב עצמאות ישראל" ...
כן, ככה את נשמעת, כמו איזה יְכִינִית.

את הטקסט הבא הוא אומר תוך כדי חיקוי תנועות המתעמלת.
שם יד על המותן ויד שנייה מרים למעלה, מתכופף לצד שמאל ולצד ימין, ואחר כך קדימה, אחורה, מספר פעמים. תנועות אגן סיבוביות.

יותר לאט...

לא הבנתי כלום ממה שאת אמרת, כלום!

(מתאמץ) מה בסך הכול... ביקשתי?... לצאת מרחוב לרחוב! למה את מסבכת את הכול...

(עובר לתנועות אגן – קדימה ואחורה)

או, זה טוב, איך ככה?...

אני עושה טוב?...

אני אומנם אדם קצת כפוף...

אבל משתדל... להיות זקוף...

מהר יותר?...

(ממהר ועוצר) מהר יותר, עושה לי סחרחורת, אני לא עומד בקצב שלך...
מספיק עם ההתעמלות להיום...

תפסיקי גם את! את גורמת לי לחוסר יציבות...
את אומרת, ללכת מכאן ואחר כך שמאלה, שמאלה, שמאלה, ושם...
(כועס) זה מה שאמרת!..

את כן אמרת!..

אל תגידי שלא אמרת כלום, את כן אמרת!

למה את מתווכחת, את כן אמרת וזהו!

אני כן שמעתי ש-א-מ-רת...!

(מתפלא) אני לא שומע טוב? ... לראות, אני לא רואה טוב, אבל לשמוע,
אני שומע טוב מאוד.

בבקשה, נו תגידי עוד פעם, אני מקשיב...

(לפי ההסברים של המתעמלת הוא עושה שלוש הטיות קצרות שמאלה)

(מתלהב שצדק) את רואה שכן אמרת? בפעם הבאה אל תגידי שלא אמרת על
דברים שכן אמרת! זה לא מתאים לחזות הספורטיביות שלך... שמאלה, שמאלה
ועוד חצי רחוב שמאלה...

רגע, מה זה חצי רחוב?...

ואין ימינה?...

זה לא יכול להיות! אני מחפש רופא עיניים וצריך להיות גם ימינה...

(מקשיב)

(מתפלא) לא אמרתי רופא עיניים?

אני מבין שאת לא זוכרת שכן אמרתי. (מרגיע/מנחם) אין דבר, גם לי זה קורה
לפעמים...

(עושה את אותו פרצוף של המתעמלת, שמנסה להיזכר במשהו)

אהה, את מנסה להיזכר...

הרחוב עומד לך על קצה הלשון?...

(לקהל) נו, בטח שיעמוד לה על קצה הלשון.

(הוא מחקה את תנועותיה כמנסה להיזכר)

נו, קורה משהו עם הלשון? מתגלגל שם משהו?

(מתאמץ כמוה כמנסה לעזור, חוזר אחריה במלמול) "רופא עיניים, רופא עיניים,

רופא עיניים"

(מתעצבן) רופא עיניים!!! כמה פעמים צריך לחזור על זה. מכל הסיפור שלנו,

זה מה שאת אומרת לי? "זה פה בסביבה?" ברור שזה פה בסביבה, ורק משם

אני יודע לצאת מהמקום הזה...

מה את צוחקת? בסדר, קדימה תמשיכי... אני מצטער שעיכבתי אותך, זה קרה לי

פעם לפני הרבה שנים שעיכבתי מישהו, ואני לא רוצה שזה ייקרה לי שנית, עד

היום אני זוכר את זה היטב... מרחוק ראיתי אדם שמוכר לי שחיפשתי אותו זמן

רב. ממש לפני שהוא עולה לאוטובוס קראתי לעברו, "אברהם, אברהם".

הוא הפסיד את האוטובוס בגללי ואחר כך מתברר שזה ה-אברהם הלא נכון...

עכשיו את יכולה ללכת, קדימה לדרך... תסתובבי... (רואה את הטוסיק שלה)

או, יפה... (נותן טפיחה על הטוסיק) סליחה אֶשתי...

(לבחורה) מה את נבהלת, נתתי טפיחה קלה על הטוסיק, לא קרה כלום, כל

טוסיק יפה דורש טפיחה קלה...

(מצחקק) לא! אני לא צריך בית מרקחת!

(עם חיוך) את יודעת, יום אחד גם אני הרגשתי שהגוף שלי לחלוטין לא נמצא

בכושר, והחלטתי לנער אותו... מה עשיתי? לקחתי שיעור אירובי לקשישים...

ברצינות, מה את צוחקת... התכופפתי, הנפתי את הידיים, הראש הסתובב, יצאתי כולי מעוות...

בצד התעמל בחור צעיר שקיפץ למעלה ולמטה, כמוך, בקלות כזאת. הוא נטף זיעה במשך חצי שעה. ברגע שראיתי שכך נראים פני המתעמלים, החלטתי שזה לא בשבילי. מגיע לי יותר חירות עם הזקנה. שלא תביני אותי לא נכון, אני לא עצלן, אני פשוט מרחם על הגוף שלי.

קדימה תמשיכי לרוץ... תרוצי, תדלגי בקלות... אפ אפ אפ אפ...

(מנופף לה לשלום וקורא אחריה) איך אני יוצא מהרחוב?... מה מוצא?...!

(פונה אל אשתו)

ראית איך עשיתי לה פליק?

בואי נלך הביתה... (נעצר. חושב. לעצמו מבולבל. הולך. נעצר)

אבל איך אני חוזר הביתה?

מפה?... (הולך לכיוון אחר)

או אולי משם?... (הולך לכיוון אחר)

מפה או משם... (הולך לכיוון אחר)

אולי משם?... (הולך לכיוון אחר)

אולי רק ישר?...!

(מחפש תעודות בכיסיו. לא מוצא דבר מלבד תמונת אשתו. מסתכל בתמונה, ובשקט אומר את שמה "קלרה" מנשקה ומכניס בחזרה לכיס. מתחילה מוזיקת מעבר)

(בשקט לעצמו. מכה על מצחו) לעזאזל, אני בלי התעודות שלי...

(הולך לכיוון אחר. יוצא)

(עושה סיבוב וחוזר לאותו מקום. בוחן שוב את העמוד עם הנעל)

קלרה יקרה שלי, בסופו של דבר, האדם מגיע לאותו מקום ממנו הוא יצא... (סורק את המקום) המתעמלת צדקה, אין מוצא. (לאשתו) תדעי לך, זה לא משנה איך אני מרגיש, גם אם היו הרבה אנשים סביבי תמיד ארגיש לבד. התחלתי לחשוב שהבדידות היא מחלה מדבקת. אנחנו המבוגרים שחשים בבדידות, נוטים להתנהג בדרכים שעלולות לגרום לאנשים אחרים שלא לרצות להיות יותר בסביבתנו. מצד שני, קלרה, יש הרבה אנשים שחווים את ה-לבד, אני לא יוצא דופן עם ה-לבד... אמרתי לעצמי, פשוט צריך לצאת ולמצוא אנשים לדבר איתם... יצאתי, ומה אני רואה? בדיוק את מה שאת רואה מלמעלה, הם קטנים, והם גם לבד... ו... וזה לא בושה ב-להיות לבד... למעשה, אני לא לבד. השיחה איתך נותנת לי הרגשה טובה יותר מאשר לזכות בפרס כלשהו! אני בטח עוד אחזור אליך כמה פעמים, אף על פי שאת איתי כל הזמן, (מוציא תמונה מכיסו) הנה את רואה?... את התמונה שלך אני שומר ליד הלב, שתרגישי את דפיקות הלב שלי... את הולכת איתי לכל מקום... אני חושב עליך כשאני הולך לישון. אני מנסה לישון בלילה זה לא עובד, אני מנסה לישון במשך היום וגם זה לא עובד... אני מתהפך במיטה כמו איזה ילד שובב...

(מתחיל להתפקע מצחוק)

אני מוכרח לשבת...

(הולך ונעצר)

נזכרתי באבא שלי, אני אפילו לא זוכר איך הוא נראה, דמותו עם השנים מיטשטשת, ועם הזמן היא בטח תמחק. אבל פרט אחד אני זוכר. הייתי ילד שובב, כשהייתי משתולל ומתפרע, אבא היה מאיים עלי באצבע, "תיזהר שהסוף שלך לא יהיה דומה לסופו של זבוב טורדני". בזמן האחרון, קורה לי שאני מרגיש שאני מטריד ופוגע בכל מי שאני מדבר איתו.

(נאנח והולך לשבת על הספסל.)

מעיף מבט לאט ובשקט לצדדים לנסות למצוא מישהו...

רואה שליידו עוברת אישה עם עגלת תינוק.

הוא עוקב אחריה במבטו. האישה מתקרבת ומבקשת לשבת לידו)

כן בטח למה לא... שבי...

(זו הצידה ומפנה לה מקום, תוך כדי דיבורו הוא עוקב במבטו איך האישה מוציאה את התינוקת מהעגלה ומחזיקה אותה בזרועותיה)

תינוק או תינוקת?

(שתיקה. מבטים בתינוקת)

למה היא בוכה?...

אה, רעבה...

(לתינוקת) עושה פיתוח קול... (לתינוקת) הבכי שלך הוא כמו ציפור שיר...

לא, לא מפריע לי, להפך, את יכולה להניק באופן חופשי...

יש דבר יותר יפה מאישה שמניקה את תינוקה?

(מתקרב ובוהה בתינוקת ובאישה לסירוגין) תראי, תראי איך היא נלחמת למצוא את הפטמה?! היא ממש רעבה, יונקת בתאוה... כמו התינוקת "במשפחת סימפסון".

(עושה שפתיים קפוצות ומשמיע קולות כאילו הוא יונק)

איך היא מסתכלת עלי ויונקת...

סליחה, לא התכוונתי להפריע...

היא רוצה שאני אמשיך לדבר אֶתה...

(מתענג) או נוה איזה בעיטות של אושר...

(לאם) זהו? שבעה?...

למה הפסקת להניק?...

את יודעת שחשוב ובריא להניק עד גיל שישה חודשים?...

אה... הבנתי, זאת ארוחת ביניים רק כדי להרגיע...

אה... הבנתי, את בדרך לשקילה על קיבה ריקה (שומע גרפס, נרתע מעט) איזה גרפס, לבריאות!...

הנה עכשיו היא מחייכת...

היה טעים?...

(נדהם) מה?!...!

באמת?!...!

את רוצה שאני אחזיק אותה?...

אני, אני כבר לא זוכר איך להחזיק...!

בסדר את תשגיחי...!

(מושיט ידיו ולוקח את התינוקת) בטח...!

אני מחזיק... (לוקח אותה אליו)

(לתינוקת) כמה שאת יפה...!

(לאם) תראי, תראי איך היא מעקמת את הפה לחפש אצלי את הפטמה...!

(לתינוקת) העיניים שלך יאירו את החושך... פותחת עיניים גדולות וסקרניות.

(משחק עם התינוקת) כן, נכון...!

(לאם) יש לה צחוק יפה שמזכיר לי את בתי...!

(לאם) תראי איך היא מסתכלת עלי.

(לאם) את יודעת יש אנשים שיש להם עיניים ולא רואים...!

(לתינוקת) את יודעת שאת תראי דברים חדשים שאני כבר לא אראה לעולם...!

הופה... את כבר מסתכלת על אימא שלך?...

בסדר או קיי, הנה אימא... רק לא לבכות...

תיקחי אותה...

(מחזיר לה את התינוקת בזהירות) כן אני מבין שאת צריכה כבר ללכת...

תודה על הכול. תודה רבה על רגעי האושר שהענקת לי...

רק שתדעי שהתינוקת שלך האירה לי את העיניים... את יודעת איך קוראים למקום הזה פה? (לוחש) איך יוצאים מפה?

למה קמת?... אמרתי משהו מרגיז?

ביי, ביי...

(קם ומנופף לתינוקת, ומסתכל איך האישה מתרחקת. על הספסל מבחין בגרב של התינוקת מרים יד לקרוא לה)

גברת... למה את בורחת?

נעלמה...

(לוקח ומריח את הגרב ומתענג. פונה לקלרה)

(כמו ילד) קלרה, ראית איזה יופי?... החזקתי תינוקת בזרועותיי...

(הפלאפון שלו מצלצל. הוא מתבלבל לרגע)

סליחה קלרה, אני תיכף אחזור אלייך...

(הולך לספסל. לרגע הוא מתקשה להוציא את הפלאפון)

רק רגע... רק רגע... לא לנתק...

(עונה) הלו!... הלו!... לא עונים... הלו... (מנסה לחצנים) סגרו...

(מוציא ממחטה וטופח על הספסל להסיר את אבק. מתיישב.)

(הטלפון שוב מצלצל)

הלו...

לא קוראים לי שלמה...

אה, מה שלומו... שלומי טוב.

אני?... פה... בדרך... מי את?...?

חשבתי קלרה...

כי יש לך קול דומה מאוד לאשתי, לרגע נבהלתי וחשבתי שהתחילו לי הזיות...

אני לא יודע איפה אני, אין שם לרחוב...

גברת, אני כבר הסתכלתי!... אין! אין! אין!

מי את?...?

הנכדים שאלו?... מה שאלו?

אני חושב שאת טועה...

אבל תודה שצלצלת...

(רואה מישהו שעובר. ממהר להכניס את הטלפון לכיסו)

סליחה...

אין לך זמן?...?

עצור לדקה... לדקה!...

הלך...

(מנסה לקום ומתקשה. לפתע הוא רואה נער על אופניים)

היי... כן אתה... (מסמן לרדת למטה)

אתה נער או נערה?...?

ועוד איך זה משנה...

נער, יופי, אתה יכול לעזור לי לקום?

(מושיט ידיו קדימה ומתאמץ כאילו עוזרים לו, וקם מהר כאילו נמשך מהר
מדי)

תמשוך לאט חביבי, אני לא שק, כמעט עקרת לי את הזרועות...

את האנרגיה הזאת תשמור לחברה שלך. אבל תודה...

(קורא אחרי הנער שמתרחק) בוא רגע...

מה אתה מפחד... (מוציא שטר מכיסו)

אתה רוצה להרוויח עשרים שקל בכמה דקות?

אתה מזלזל בעשרים שקל? אתה יודע מה? מסכים. אני אתן לך חמישים שקל

(מחליף שטר) אני אדבר ואתה תקשיב לי, רק... לכמה דקות והשטר שלך...

(מתכונן להגיש לו את השטר) אה, אה, לא עכשיו, (מושך את השטר חזרה)

אחרי שתקשיב... חוץ מזה, לאן יש לך למהר? כל דבר יכול לחכות בחיים...

אתה שומע? החיים שלי היו נפלאים. בעודי מזדקן, נהייתי נדיב יותר לעצמי,

פחות ביקורתי כלפי עצמי, נהייתי החבר הטוב ביותר שלי. אני למשל, אם לא

סידרת את המיטה בבוקר...אני לא נוזף בעצמי...

היום, ובכל פעם שאני מביט במראה אני רואה שאני כבר לא הנער ההוא...

מה עושה לי המראה? אני כמעט אף פעם לא מרגיש בטוח איך אני נראה, אני

תמיד בודק לראות מה לא בסדר איתי, גם כאשר שום דבר לא בסדר בכלל,

מוכרח להיות משהו לא בסדר.

כשהייתי צעיר, לא חשבתי שזה יקרה לי, חשבתי שאהיה צעיר לנצח, להמשיך

עוד ועוד... עד לנשואי עם קלרה, היו לי הרבה נשים, הם פשוט באו והלכו...

חלפו השנים...

טוב חכה שנייה, עוד דיבור קצר...

אני לא מזלזל בך, בסדר תקבל מאה שקל, סוחר קטן...

קצת סבלנות נערי...

לאחרונה ביליתי קצת בקניון הגדול ליד הבית שלי.
 פעם, עם קלרה אשתי, זאת הייתה חוויה מאירת עיניים; היום, בכל פעם שאני
 נכנס לקניון, יש מספר רב של זקנים שיושבים שם ובוהים בחלל. ביניהם כאלה
 שמשתמשים בסבון ידיים זול ומסריח לרחוץ את הגוף, הם נראים כל כך
 משועממים ובודדים. ניסיתי לדמיין אותם כמו שהיו פעם, גברים צעירים שעבדו
 בעבודות גדולות. זה נראה כל כך מזמן... היום אתה רואה את כל הצעירים
 והמבוגרים הולכים לקניון להפיג את הבדידות והשעמום...

חכה זה המשפט האחרון...

היום אני יכול לצום, לעשות דיאטה, לחיות בבלגן, להיות בזבזני...
 קח, אתה הרווחת אותו... (מגיש לו את השטר)

לא רוצה?... גם את המאה אתה לא רוצה?

מה זה ככה... זה שלך...

אתה תהיה איש טוב...

מה?...

לאן אני צריך?...

טוב שהזכרת לי. לאן אני צריך... איפה זה רח' קלצ'ינסקי?

לא קלצ'קין, אותו אני זוכר טוב מאוד, הוא היה שחקן מצוין, ב-ה-בי-מה.
 אני זוכר את יומו האחרון ברחוב, הולך ברחוב התקדם ממש מולי, עם כובע
 מצחייה, ופתאום! הוא מאבד את שווי המשקל ונופל קדימה כמו עמוד בטון,
 נחבט על המדרכה, ביקשתי משליח שעבר שיצלצל לאמבולנס. למחרת נודע
 שהוא מת בבית החולים...

משעמם אותך? טוב, תודה לך, לפחות אתה לא שולח אותי, ימינה ימינה,
 שמאלה שמאלה,....

אבל רגע לאן אתה ממהר?

אימא מחכה לך...

(קורא אחרי הנער)

בסדר, גם אני רוצה ללכת הביתה, אבל מאיפה ללכת? משם או משם? ... איפה הצפון? איפה הדרום...

(הנער הולך ומתרחק)

אני עובר את אותה החוויה שעוברות האלמנות הזקנות. יש נשים שאפשר ליהנות מהחברה שלהן, אבל עדיין יש הרבה נשים בחברה המודרנית שאחרי שהבעל מת, הן נשארות בודדות ונמצאות במצב נפשי קשה, כמו מצבי הנפשי היום. אנשים צריכים אנשים! (קורא לנער בקול חלוש) אתה... איפה אתה? עוד תהיה זקן! ... חזור תכיר את... (מוותר) לא מעניין אותו שום דבר.

(מנופף לנער לשלום. מחייד)

כנראה הבהלתי אותו...

בטח חשב אותי למשוגע....

אני אלך לאן שתישא אותי הרוח!...

אולי לעזאזל?

(פונה לקלרה)

כל יום הוא גיהינום כשאינן אותך. החברים שהיו צריכים אותי פעם, לא באים לבקר. הם נשארים בסביבה כי אולי יצטרכו ממני משהו, והם ייעלמו ברגע שלא יהיו צריכים אותי... (צוחק) חלק מהם כבר פגשת בגן עדן... וחלק? ... אני לא מאחל לעצמי לפגוש אותם אפילו אם אגיע לגיהינום...

(מריח משהו באוויר, אחר כך את בית השחי)

יוצא ממני ריח של דשא אחרי שכיסחו אותו. מה זה אומר?...

(לאשתו)

את חושבת שאני מתקרב לאדמה...

לפחות במקום שאת נמצאת יש מבקרים, אבל פה אצלי, לצערי, כשמגיעים לגיל זקנה אין מבקרים, ככה זה בחיים... בטלוויזיה, יש לי המון חברים וחברות, ואני יכול לאהוב אותם והם לא מכירים אותי.

אין מישהו שידפוק על הדלת שלי פעם ביום, לשאול אם אני בסדר... אין!!!
 קלרה אֶשתי הזקנה, הצעירה והיפה, את היחידה שאני מדבר אליה כל יום. היום
 התמזל מזלי והגעתי לרחוב הזה, צריך לזכור את הרחוב הזה. אני פוגש בו
 אנשים, למה אין שלט עם שם הרחוב... איך אזכור את הרחוב הזה?
 את בטח יודעת שהילדים שלנו גרים היום מאה וחמישה קילומטרים ממני, אבל
 הם תמיד כל כך עסוקים...

מתי נולדו? את זוכרת?

לפני כ-חמישים שנים, כולם כבר עזבו...

אני?... סתם יושב בבית כל היום, מחכה ואף אחד לא בא אלי...
 כדי להיות מאה אחוז כנה אֶתך, אני שואל, האם כך נראה הסוף? האם אני צריך
 להפסיק לחיות? כי אני לא רואה שום טעם להמשיך יותר את המסע הזה, לא
 רק מבחינה רגשית, אלא גם לא מבחינה לוגית. האם זה סוף לבדידות?
 (מזמזם נעימה בעודו אוחז בחבל ובודק את חוזקו. עושה לולאת חנק)

חשבתי לצאת לרחוב ולדפוק את הראש בעמוד. ללכת באמצע הכביש עד
 שתדרוס אותי מכונית... וחשבתי שאם לא אמות ורק אפצע? אתעורר בבית
 החולים והרופא יגיד לי: "יש לך מזל שלא נהרגת", ומי יטפל בי? הגורל ממשיך
 להתל בי והנה הוא מזמן לי חבל דק שבקושי מחזיק נעל אבודה של תינוק...

(פאוזה קלה.)

הטלפון שבכיסו מצלצל. הוא לא יודע מהיכן מגיע הצלצל, בסוף מוצא אותו)

הלו, הלו...

מי שם?...

אני אבא שלך?...

רק רגע...

אני אֶתך...

ליידע אותי מה?...

לבוא לחג? איזה חג?...

אני אשמח לבלות אתכם את החג אבל אני לא אבא שלך...

טוב תנסה שוב בשנה הבאה...

אם זה יסתדר...

אני מבטיח...

חג שמח...

זהו, ניתקו...

(אוחז בחבל לרגע קט, ובסוף מחליט להכניס את הגרב ללולאה, קושר לחבל את הגרב של התינוקת)

(לקהל)

יש לי חשש מבני האדם, זה לא אישי, אני לא אוהב אינטימיות. למשל כאשר אדם זר נע לעברי, תגובת המחדל שלי היא להתרחק ממנו, מה שבטוח בטוח... אבל בזמן האחרון אני לא פוחד, להפך, אני מתקרב ללא חשש, וזה מה שמטריד, אותי...

אני מרגיש צורך לדבר עם מישהו, אולי לטלפן. אבל למי לטלפן?... (לכיוון אשתו) את יודעת מה? אני אטלפן סתם? חח... רעיון טוב...

(מחייג) אני אטלפן סתם...

שלום, אחותי...

אין לך אח?...

למה אין לך אח?...

אני בן זונה?..

למה אני בן זונה?...

יצאתי לרחוב ופגשתי ברחוב בריח נשים מבושמות, בגלל זה אני בן זונה?

גבירתי, האוויר ברחוב הזה מלא ריח נשים מבושמות...

(בודק את שם הרחוב)

אין שלט לרחוב הזה, הוא מת, הילדים סיקלו אותו באבנים...

אני נשמע לך עצבני? את מתחילה לעשות ממני צחוק... אני אראה לך. (מנתק)

(פונה לקלרה) תסתכלי עלי...

(עושה פוזה) נכון שאין פגם במראה שלי? הכול מגוהץ ונקי כמו שאת אוהבת.

זה לכבוד הפגישה שלנו...

הבגדים שלי, והבעת פנים שלי נראים לך הגיוניים, את לא רואה פגמים?...

בראש שלי, זהו, אני לא יכול לעזור לעצמי יותר...

אני לא יודע את הדרך הביתה, את יכולה לגלות לי את הדרך שהפכה פתאום

לדרך מסתורית?...

למה בכלל הדרך הביתה הפכה לחידה?...

(מקבל רעד קל)

אני כל הזמן הזה מקבל את התחושה כי משהו עומד להתרחש וזה גורם לי הרבה

מתח וחוסר ביטחון...

אני הולך קצת לנוח...

(הולך לשבת על הספסל. יושב. לאשתו)

טוב, אני אנסה להיראות נינוח ונורמלי.

(מנסה כמה ישיבות. יושב בפוזה. שם יד אחת בכיס)

אני שם יד בכיס שלא אראה אדם לחוץ. ככה זה טוב? ואיך זה? נראה טוב

מלמעלה?

אבל הבעת הפנים שלי נראית על הפנים, אני מרגיש פתאום מתוח ועצבני.

ציפורניים לכסוס כבר אין לי, אבל נכון שהתלבשתי יפה? יש לי סטייל!...

(פתאום) או, הנה תראי כלב משוטט...

כלב, בוא אלי, בוא שב אִתִּי על הספסל...

הופה... איזו קפיצה אתלטית...

(מלטף את הכלב שלידו)

אתה מחפש מי שילטף אותך, אני כל כך מבין אותך...

(מזהה תג) מה אני רואה?...

(ביד אחת מלטף ובשנייה אווז בתג הזיהוי שנמצא על צווארו)

אתה שייך למישהו...

(בוזן את התג) לא רואים כלום... מחקו אותך...

הבעלים שלך נסעו לחוץ לארץ וזרקו אותך לרחוב? ... גם אתה איבדת את מקום מגוריך? (צוחק) אתה יודע למה אני צוחק? (צוחק) גם לי אין תעודת זהות... אני לא יכול לתת לך מחסה. אתה כלב חמוד...

אבוד...

אספר לך סיפור...

(לכלב) זה היה ערב יפה ביום קצת מעורפל... כן אתה יכול להניח את ראשך על ברכיי...

(חוזר לסיפור) היה צלם משוטט שלא הפסיק לצלם תמונות וסרטונים מזוויות שונות, עינו האחת הסתכלה בעינית, ואת השנייה הוא עצם. היה הולך ומצלם אנשים, פרצופים. חפצים ונוף...

אתה לא אוהב את הסיפור הזה?

אני אספר לך סיפור אמיתי שקרה לי: לפני כמה שנים נסעתי באוטובוס לנתניה. קיץ, חום אימים בחוץ, כל מי שעלה לאוטובוס נטף זיעה, המזגן באוטובוס לא קירר מספיק חזק... הנהג עצר בתחנה, עלתה אישה... כזאת שמנה...

(מלטף את הכלב) אתה שומע?...

זה בסדר, חשבתי שנרדמת. אתה יכול להמשיך להניח הראש על הברך...

אני יושב ולא מסתכל על האישה בעיניים ומתפלל שלא תשב לידי...

מה עשיתי? זזתי כבדרך אגב (להרים משהו מהרצפה), למושב שלייד המעבר כדי לחסום אותה מלשבת לידי. אתה מבין? לא רציתי להרגיש עלי את הזיעה שלה עם העור הדביק... (ממלמל) לא לידי, לא לידי, לא לידי, לא לידי...

מכל המקומות הפנויים... איפה אתה חושב היא בחרה לשבת? נכון, סימנה לי לזוז והתיישבה דווקא לידי. אחרי שהיא התיישבה, הזרוע גדולה והחשופה שלה נחתה ונצמדה לזרועי, ואז... הרגשתי קור נעים יוצא מזרועה ומקרר לי את כל הגוף... אח, כמה נעים זה היה.

ללמדך שלפעמים "מעז יצא מתוק".

כן, זה סוף הסיפור. (מתפלא) עוד אחד? אתה אוהב שמדברים ומתייחסים אליך? כנראה שהייתה הרבה זמן לבד... לחיות לבד, מצייד אותי בכוח, אני אוגר כוח כמו סופרמן כשהוא זקוק לכוח אנרגטי, הוא הולך ולהתבודד בהר שכחתי את שמו ולהילחם בפשע ולהגן על נזקקים לו. החלק הטוב ביותר של החיים לבד. אתה עושה מה שאתה רוצה מבלי לקחת בחשבון אדם אחר... לא לא, זה לא להיות אנוכיות... כי זה לא אנוכי, נכון, זה נשמע אנוכי...

טוב תשמע סיפור על כלב...

תניח בחזרה את הראש... תניח - תניח...

מוכן? ... זהו הסיפור האחרון להיום.

השמים נצבעו בצבע אדום לוחט עם ענני כבשים יפים.

הרוח הייתה חמימה, נעימה, עדינה ומלטפת, מעמד מושלם לערב רומנטי... אפילו כלב הרועים שהיה מאולף לשמור על הכבשים, נכנס למחשבות רומנטיות. הכבשים התחלו להתרחק כדי לחפש מקום טוב יותר למרעה. הן החלו למשוך את עיניו של הרועה הבודד למקום חדש, סודי, למקום שאף אחד לא הכיר...

לכלב הרועים לא היה אכפת לאן הכבשים ילכו ומה הן יאכלו.

מדי פעם היה עושה טובה וקם להגן על הכבשים, נובח הב-הב קטן וחוזר
לאדישותו. אפילו אם הכבשים היו נוהמות בפראות, הוא היה רק מביט בהן
באדישות...

אבל לרועה הייתה קריאה מיוחדת, הוא היה רק קורא את הקריאה
גילגילילילי... והיה שורר השקט...

וכך כולם ישבו לנוח והמשיכו ליהנות משקיעתו של היום...
(מחבק את הכלב) הרועה אהב לחבק את הכלב חזק חזק... והרגיש שזהו החיבוק
האחרון... והרועה התחיל לזמזם...

(מתחיל לזמזם נעימה.

לפתע הוא רואה את קלרה מולו)

קלרה... (קופא, ומת. מוזיקת רקע שמשתלבת עם בכיו של הכלב.)

אור יורד. חושך.